

Π. ΟΣΜΠΟΡΝ:

«Ο κόσμος τής Σούζυ Βόγκ»

ΘΙΑΣΟΣ ΑΛ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ — Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ο ΚΟΣΜΟΣ τών κοριτσιών του πουλημένου έρωτα είναι μιὰ τραγική πλευρά του ανθρώπου και τής ζωής. Και τὸ τραγικὸ βρίσκεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ συνάνθρωποί μας ἔχουν χάσει τὴν ἀνθρωπιά τους. Υπάρχει ἑνὸς εἴδους φιλολογία πού προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσει ὅτι τὸ τραγικὸ στὰ κορίτσια τοῦ πουλημένου έρωτα, βρίσκεται στὸ ὅτι μέσα στὸ ἐξευτελιστικὸ τους κέπἀγγελμα διατηροῦν τὴν ἀνθρωπιά τους. Αὐτὸ βολεύει πάρα πολὺ τὴν ἀστική ἠθική ἢ ὁποῖα ἐξασφαλίζει γιὰ τὰ κορίτσια αὐτὰ μιὰ διτρίνα ἐξανθρωπισμοῦ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς μιᾶς ἡσυχῆ συνείδηση.

Οἱ «Γιόμες», ὅπου γῆς, δὲν ὑπῆρξαν φυτῶρια ἀνθρωπισμοῦ Ἀπλῶς πλῆγες στὸ κορμὶ τῆς κοινῆς Γί' αὐτὸ καὶ ἡ συναίσθηματινὴ φιλολογία τοῦ πουλημένου έρωτα δε μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μελὸ. Τόσο ἡ ἀληθογραφία, ὅσο καὶ τὸ μελὸ αὐτὸ δε μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν καμμιὰ αἰσθητικὴ ἀπαίτηση τοῦ θέματος. Τὸ θέμα τῆς πορνείας, τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ δώσει, εἶναι ὁ καθάρτης μιᾶς ἀπάνθρωπης κοινωνίας. Ὁ «Κόσμος τῆς Σούζυ Βόγκ» ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τοῦ μελὸ καὶ μὰ - δυὸ φορές ἐπιχειρεῖ βῆματα νὰ δημιουργήσει πρόβλημα συνείδησης.

Ἡ Σούζυ Βόγκ, γιὰ νὰ ζήσει τὸ μαρὸ τῆς, ἀναγκάζεται νὰ πουλιέται. Θάθελε νῶρα ἕνα φίλο μονάχα γιὰ νὰ τῆς μένει καιρὸς γιὰ τὸ παιδί τῆς. Κάποιος λευκὸς στὸ Χόγκ Κόγκ βαρυστημένος ἀπὸ τὴν συζυγικὴ του ζωὴ, ἀναζητεῖ τὴν ἀκανέσση του στὴν ἀπολαυστικὴ συντροφιά τῆς Σούζυ. Μόλις ὁ φρεὶς ἐφαρμογήθει τὴν ἐγκαταλείπει. Πάλι ἡ Σούζυ στὸ ἐπᾶγγελμα. Ἡ Σούζυ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ ζωγράφο Ράμπερ Λόμαξ. Ὁ έρωτας ἔχει μέσα τὸ σπέρμα τοῦ ἐξαντισμοῦ τῆς. Ὁ ζωγράφος, ὡς τώρα χαριτωμένα φίλος τῆς, μόλις τὴν ἐγκαταλείπει ὁ βολεμένος ἀστός, αἰσθάνεται κι αὐτὸς τὸν έρωτα τοῦ ἐξαντισμοῦ. Μερικὲς ἄλλες συμπτώσεις καὶ ζοῦν ἐκεῖνοι καλὰ κ' ἔρεις ἀόμα καλῶτερα.

Τὸ α' μέρος τοῦ έργου εἶναι κατ'ἀφορτὸ μελὸ. Τὸ β' καὶ νει ἐντονότερο τὸ μελὸ μὲ τὸ βῆμα τὸ συνειδησιακὸ πρόβλημα τῶν δυὸ λευκῶν ἀποίκων τοῦ Χόγκ -Κόγκ. Δραματικὰ τὸ ἔργο ἐξελίσσεται ἀνάδυνα στὴ λύση τοῦ ὁδογυῖν δυὸ συμπτώσεις. Μόλις ὁ ζωγράφος εἶναι ἑτοιμὸς νὰ πάει μὲ τὴν Καίτη πού τὸν ἀγαπᾷ, τοῦ τηλεφωνεῖ ἡ Σούζυ. Μόλις συναντᾷ τὴ Σούζυ σκοτώνεται τὸ παιδί τῆς. Ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ ἔχει συμπτώσεις, τὸ θέατρο ὅμως ὄχι. Τὸ θέατρο θέλει ἀ ν α γ κ α ῖ α ἐπεισόδια καὶ ὄχι συμπτωματικά. Πέρα ἀπὸ τοὺς ρόλους τῆς Σούζυ, τοῦ Ράμπερ καὶ τοῦ Τζέκωφτ τὰ ἄλλα πρόσωπα εἶναι διακοσμητικά. Κινεῖται γιὰ νὰ δίνουν ἐπᾶσεις. Βέβαια ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη συγκινεῖ μὲ τὸ μελὸ τῆς, ὅμως ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ τῆς μόνο μιὰ γνήσια ἀφελὴς κομικότητα μένει. Τὰ ἄλλα δὲ εἶναι εὐκόλα. Ἐξαιρετὸς στὸ α' μέρος εἶναι ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ. Ἀνθρωπιά καὶ λεπτὴ κομικὴ εἰρωνεία ἐναλλάσσονται σὲ τόνο θεατρικότητας. Στὸ β' μέρος δὴν ὑποτίθεται ὅτι ἀντιμετωπίζει πρόβλημα συνείδησης, δὲ θνᾶνει οὔτε ρόλος.

οὔτε ἡθοποιία. Ὁ υπερτονισμὸς τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ καὶ ὁ ἐρωτηματικὸς τόνος τῆς φράσης, ἁ γοτέρω στο α' μέρος καὶ περισσότερο στὸ β', αποτελοῦν μενεκτῆματα πού ὁ Δ. Παπαμιχαήλ πρέπει νὰ τὰ ἐγκαταλείψει. Ἐξέδον ἀφῶτος στο α' μέρος Ὁ Γ. ἀννης Βογιατζῆς ἐβγαλε ἕναν ἀπὸ τὸν χαρακτηριστὸν βολεμένον ἀσ-σὸ. Ὁ ρόλος ἦταν μιὰ ἐπιτυχία. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἡ δημιουργικὴ παρουσία τῆς Μπέτης Ἀρβανιτῆ σ' ἕνα ἀνύπαρκτο ρόλο. Ὁ Γ. Μιχαηλοκόπουλος περιμένουμε πῶς θὰ ἐβγαλε τοὐλάχιστο ἕναν τύπο ἀπὸ τὸν ἀνυπαρκτὸ ρόλο τοῦ ξενοδοχοῦ. Τίποτε δε θύμζε το λαμπρὸ Χρῆμη. Τὰ «κορίτσια» πού ἔπρεπε νὰ θνᾶλουν τοὐλάχιστο τύπους δὲν τὰ κατὰφεραν. Ἐστὶ ἡ παράσταση κύλησε οὐσιαστικὰ ἀνάμεσα στους τρεῖς πρώτους ἡθοποιούς.

Ἡ μετάφραση τῆς Μ. τῆς Κοινουμτζόγλου εἶχε καλοπροαίρετο ὁ ὁμορ, καὶ τὴ θεατρικὴ ἀφέλεσ τῆς Σούζυ. Ὁ σκηνογράφος Β. Παπαδόπουλος ἔκανε σκηρικὰ θεάματα καὶ ὄχι θεάτρου.

Χαιρετᾶμε ὁποιοδήποτε τὴν πρῶτη οὐβουλία τοῦ θιάσου νὰ ἐκναδῶσιν στὸ κοινὸ τὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη. Τὸ ἐναρκτήριο ἔμως ἔργο τους δὲ βρίσκεται στὸ ὕψος τῆς παράδοσης (ἀν καὶ στὸ ἴδιον θέατρο δὲν ἔχουν πάντοτε ἀνδαστεῖ ἐξαιρετὰ ἔργα) οὔτε στὶς ἀπατήσεις τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τοὺς δυὸ πρωταγωνιστές.

ΣΤΑΘΗΣ ΙΩ ΔΡΟΜΑΖΟΣ